

คิดนอกกรอบ

Think Out of the Box

จุไรรัตน์ สุธรรง และผัสสพรรณ ถนอมพงษ์ชาติ

การพัฒนาครู : แก้ปัญหาให้ตรงจุด

Teacher Development: Solutions to the Point

บทคัดย่อ

การจะพัฒนาครูเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการสอนนั้น จำเป็นต้องทราบพื้นฐานของครู ให้เห็นถึงรากเหง้าของปัญหาว่าเกิดจากอะไร ประเด็นสำคัญที่ปรากฏชัดเจน คือ เรื่องการใช้ครู ครุมีภาระงานอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากงานสอนมากเกินไป จากผลการวิจัยและข้อมูลการใช้ครู ของประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย พบว่า การจัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพครูต้องทำ หน้าที่สอนอย่างเดียว การทุ่มงบประมาณเพื่อการพัฒนาครูด้วยวิธีการต่าง ๆ จะไม่บังเกิดผล ได้เลยถ้าครูไม่มีเวลาให้กับการสอนอย่างเต็มที่ การคืนครูสู่ห้องเรียนแล้วพัฒนา นิเทศ ติดตาม คือ การแก้ปัญหาที่ตรงจุด

คำสำคัญ: การพัฒนาครู / การแก้ปัญหา

Abstract

To develop teachers to be effective in teaching needs to know the basics of the teacher to see the root of the problems that arise. It is evident that teachers have also many other tasks besides teaching. Based on the research findings and teacher education data from other Asian countries, for effective teaching and learning teachers should engage in the teaching task only. Spending a lot of budget on teacher development in various ways is not effective at all if the teacher does not have time to teach heartily. Placing the teacher back in the classroom, then developing, supervising, and monitoring them is the corrective solution.

KEYWORDS: TEACHER DEVELOPMENT / SOLUTION

สังคมยกย่องให้ครูเป็นปูชนียบุคคล งานของครูเป็นงานที่ต้องใช้ความรู้ความสามารถ ทั้งศาสตร์และศิลป์เป็นงานสร้างสรรค์เพราะเป็นการวางรากฐานความรู้ ความดีและความสามารถ ทุกด้านให้แก่ นักเรียน ครูเป็นนักพัฒนาคนทั้งในด้านความรู้ ความสามารถ จิตใจ เป็นผู้ที่อบรม สั่งสอน ปลุกฝังความคิด ค่านิยมและเจตคติต่าง ๆ ให้แก่นักเรียนได้มากที่สุด เมื่อครูเป็นกลไกสำคัญในการจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ สังคมก็คาดหวังครูต้องมีประสิทธิภาพ ในการสอน (Efficiency of teaching) ซึ่งหมายถึง ความสามารถของครูที่จะทำให้ผู้เรียนเกิด การเรียนรู้ เป็นความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของครูและความเจริญงอกงามด้าน พัฒนาการของนักเรียนที่เกิดจากผลการสอนนั้น เพื่อให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตาม จุดประสงค์ของการสอนที่กำหนดไว้

จากการประเมินผลสัมฤทธิ์จัดการศึกษาในระดับชาติที่ตกต่ำ จากโครงการประเมินผล นักเรียนนานาชาติ PISA (Programme for International Students Assessment) โดยองค์การความร่วมมือและพัฒนาทางเศรษฐกิจ (OECD) ซึ่งจะมีการจัดทดสอบทุก ๆ 3 ปี และปี 2015 เป็นครั้งสุดท้าย ประเทศไทยก็อยู่รั้งท้ายประเทศเพื่อนบ้าน โครงการนี้ในระยะเริ่มต้นจะมีเพียงประเทศต่างในแถบยุโรปที่เข้าร่วมทดสอบ ประเทศที่ผลการประเมินอยู่อันดับ 1 คือ ฟินแลนด์ ทำให้เกิดกระแสฟินแลนด์ฟีเวอร์กับนักการศึกษาไทย มีการเดินทางไปศึกษาดูงาน ที่ประเทศฟินแลนด์เป็นจำนวนมาก จัดอบรมสัมมนาให้เรียนรู้กรณีศึกษาฟินแลนด์นับไม่ถ้วน รวบรวมว่าสิ่งที่ประเทศเขาทำเมื่อไปดูเขาแล้วก็พร้อมที่จะนำมาใช้กับประเทศไทยได้ทันที ทั้ง ๆ ที่บริบทและวัฒนธรรมระหว่างเขากับเราแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ปีต่อมามีประเทศต่าง ๆ

เข้าร่วมทดสอบมากขึ้น และเป็นที่น่าสนใจว่าประเทศในเอเชียซึ่งมีบริบทแตกต่างจากยุโรปและอเมริกาเริ่มแสดงศักยภาพอยู่ในลำดับต้น ๆ จนผลการทดสอบล่าสุดปี 2015 สิงคโปร์ ได้ลำดับ 1 ทั้ง 3 รายวิชา คือ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และการอ่าน ลำดับ 1-5 ด้านคณิตศาสตร์เป็นประเทศในแถบเอเชียทั้งหมด คือ สิงคโปร์ ฮองกง มาเก๊า ไต้หวัน และญี่ปุ่น จาก 70 ประเทศทั่วโลก ส่วนประเทศไทยคะแนนวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ อยู่ อันดับที่ 54 การอ่าน อยู่อันดับที่ 57 ลดลงจากปี 2012 ในทุกวิชา (สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สสวท), 2560)

เมื่อไหร่ที่คุณภาพการศึกษาตกต่ำ ไม่ว่าจากผลการประเมินระดับประเทศที่ใช้คะแนน O-net หรือผล คะแนน PISA กลุ่มเป้าหมายที่ใกล้ชิดกับผู้เรียนที่ถูกโจมตีว่าเป็นปัจจัยหลักของการไม่มีคุณภาพคือ ครู ผู้ที่อยู่นอกวงการการศึกษา หรือแม้แต่ผู้บริหารระดับสูงที่กำกับนโยบายต่างมองว่าเป็นเพราะครูไม่เก่ง คนเก่งไม่เป็นครู เสมือนว่าครูเก่งสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ได้ทันตาเห็น โดยใช้การตัดสินคำว่า ครูเก่ง คือคนที่มีผลการเรียนดี หรืออีกนัยหนึ่งคือไม่ใช่คนที่จบครุศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ โดยลืมไปว่าครูเก่งไม่ใช่เรียนเก่งอย่างเดียว การเป็นครูต้องเก่งทั้งเนื้อหา เก่งการถ่ายทอดความรู้ มีจิตวิญญาณครู และรักที่จะเป็นครู คนไม่เก่งแต่รักในอาชีพครูประสบความสำเร็จก็มาก ประสบการณ์ในการสอน การได้รับการพัฒนาก็สามารถเป็นครูที่เก่งได้ อย่าตระหนกตกใจกับการที่คนเรียนเก่งไม่ยอมเป็นครู ในสังคมปัจจุบันเด็กยุคใหม่มีทางเลือกในการประกอบอาชีพมากมาย ไม่จำเป็นที่คนเรียนเก่งต้องเรียนหมอ คนเรียนไม่เก่งต้องไปค้าขาย มีจำนวนไม่น้อยที่ทำงานไม่ตรงกับสิ่งที่เรียนมา ในสมัยก่อนมีอาชีพให้เลือกไม่มาก และค่านิยมของการรับราชการทำให้คนเรียนเก่งอยากเป็นครู ด้วยเป็นอาชีพที่มั่นคงจบมามีงานทำแน่นอน ครูแต่ละยุคสมัยจะมีความเก่งไม่เหมือนกัน การจัดการเรียนการสอนสมัยก่อนครูมีความรู้ในเนื้อหาที่สอนมาก วิธีการสอนจะเน้นครูเป็นศูนย์กลาง ความรู้ทุกอย่างจะมาจากครู ในทางกลับกันในยุคปัจจุบันการจัดการเรียนการสอนต้องเน้นผู้เรียนสามารถแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง ครูต้องปรับบทบาทหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก (จะทำให้จริงตามหลักคิดมาน้อยแค่ไหนยังไม่มีคำตอบที่ชัดเจน)

สังคมมองปัญหาคุณภาพของครูว่าเพราะคนเก่งไม่เรียนครู ระบบการผลิตครูไม่ได้มาตรฐาน การผลิตเกินความต้องการ ครูมีภาระงานมากที่นอกเหนือจากการสอน ฯลฯ ไม่ว่าจะไปไหนที่ประเด็นใดก็พบปัญหาทุกอย่าง ในขณะเดียวกันประเทศอื่นมีปัญหาเหมือนเราหรือเปล่า คงไม่ต้องอ้างอิงถึงประเทศในแถบยุโรปหรือสหรัฐอเมริกา มองเฉพาะประเทศในแถบเอเชียหรือประเทศเพื่อนบ้านที่มีบริบทใกล้เคียงกับเรา เรามีปัญหาเรื่องการพัฒนาครูหรือไม่ จากประสบการณ์การทำงานเกี่ยวกับการศึกษาในประเทศเพื่อนบ้าน หรือการนำนิสิตไปศึกษาดูงาน ด้านหลักสูตรและการพัฒนาครูในประเทศต่าง ๆ หลายประเทศ ในระยะหลังจะเน้นการศึกษาคุณภาพประเทศในแถบเอเชียที่มีผลการสอบ PISA อยู่ในอันดับต้น ๆ ของโลก เช่น ฮองกง จีน

(เชียงไ้) มาเก้า เวียดนาม พบว่า งบประมาณไม่ใช่ปัจจัยสำคัญในการทำให้ครูมีคุณภาพ อาชีพครูในประเทศเหล่านี้ได้รับเงินเดือนพอ ๆ กับครูไทย อาจจะสูงกว่าในบางประเทศ เช่น สิงคโปร์ มาเก้า ฮองกง ซึ่งเป็นไปตามสภาพเศรษฐกิจของประเทศ ผู้เขียนจะนำเสนอข้อมูล ภาระงานครูของแต่ละประเทศ (จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ครู ผู้บริหารของแต่ละ ประเทศที่ไปศึกษาดูงาน) เช่น ประเทศไต้หวัน ครูมีหน้าที่สอนอย่างเดียว มีคาบสอน ประมาณ 14-18 คาบ ครูทุกคนต้องได้รับมีการนิเทศการสอนโดยการสังเกตการสอน 1-2 ครั้ง/ภาคเรียนทุกวิชา ไม่มีการจัดอบรมในโรงเรียน แต่จะมีหน่วยงานอบรมครูระดับจังหวัด เป็นผู้ดำเนินการ มีระบบการนิเทศที่เข้มงวด ประเทศมาเก้า ครูทุกคนมีหน้าที่สอนอย่างเดียว ถ้านักเรียนคนใดสอบตกครูต้องสอนซ่อมเสริม ครูได้รับการประเมินอย่างเข้มงวด ประเทศจีน (เชียงไ้) ครูจะมีคาบสอนไม่เกิน 12 คาบต่อสัปดาห์ ทำหน้าที่สอนอย่างเดียว ในการบรรจุครู ครั้งแรกต้องมีการทดลองสอน 1 ปี ต้องผ่านการประเมินอย่างเข้มข้น ครูใหม่ต้องเข้ารับการอบรมกับหน่วยงานของเขตพื้นที่การศึกษาทุกอาทิตย์ อาทิตย์ละ 1 ครั้ง การเลื่อนขั้น ของครูจะพิจารณาความสามารถทางภาษาอังกฤษและคอมพิวเตอร์ด้วย ในประเทศญี่ปุ่น ครูจะทำหน้าที่สอนเพียงอย่างเดียว ครูบรรจุใหม่ต้องได้รับการอบรม 1 ปี โดยหน่วยงาน ระดับจังหวัดเป็นผู้จัด และมีศูนย์ฝึกงานเพื่อให้พร้อมที่จะเป็นครู ใบประกอบวิชาชีพครูจะแยก เป็นครูประถม มัธยมต้นและมัธยมปลาย การเลื่อนระดับขั้นใช้วิธีสอบ ครูแต่ละคนเมื่อสอน ครบ 10 ปีต้องสอบวัดระดับความรู้ ถ้าสอบไม่ผ่านรัฐจะไม่ให้สอนต่อ เช่นเดียวกับประเทศ เวียดนาม ครูมีหน้าที่สอนเพียงอย่างเดียว โรงเรียนจะมีการนิเทศการสอนอย่างเป็นระบบ ครู ทุกคนจะต้องได้รับการสังเกตการสอนโดยผู้บริหารอย่างน้อยเทอมละ 1 ครั้ง ไม่นับรวมกับที่ ศึกษาพิเศษจากจังหวัดเข้ามาสังเกตการสอนเมื่อไรก็ได้โดยไม่มีการแจ้งให้ทราบล่วงหน้า

จากตัวอย่างของการใช้ครูอย่างมีประสิทธิภาพของประเทศเพื่อนบ้านที่การศึกษา มี ผลสัมฤทธิ์สูง สิ่งที่เหมือนกันคือ ครูจะทำหน้าที่สอนอย่างเดียว มีหน่วยงานที่รับผิดชอบ ใน การพัฒนาครูที่ชัดเจน ไม่ซ้ำซ้อน มีการนิเทศกำกับติดตามและประเมินคุณภาพครูอย่างต่อเนื่อง เป็นระบบ การศึกษาของไทยฝ่ายที่กำหนดนโยบายเห็นปัญหา แต่ไม่เข้าใจรากเหง้าของปัญหา คิดจะแก้ปัญหาคูแต่ไม่เคยถามครู ทำในสิ่งที่คิดว่าน่าจะใช้ เชื้อข้อมูลการประเมินที่ไม่ใช่ ความจริง ไม่เคยใช้ผลการวิจัยให้เป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหา บางทีการแก้ปัญหาแค่ เรื่องภาระงานของครูและการพัฒนาครูให้ถูกทางก็อาจจะส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาได้ ผลการวิจัยที่บอกสาเหตุของปัญหาคุณภาพการสอนของครูเช่น พรทิพย์ ทับทิมทอง (2558) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ผลของการใช้เวลาในการปฏิบัติภาระงานสอนที่มีต่อประสิทธิภาพ การสอนของครูในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า การใช้เวลา ปฏิบัติภาระงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนส่งผลในทางบวกกับประสิทธิภาพ การสอนของครู ในขณะที่การใช้เวลาปฏิบัติงานพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษา คือ

งานของกลุ่มบริหารอื่น ๆ ที่ครูต้องทำ เช่น งานธุรการ งานอาคารสถานที่ งานโภชนาการ ฯลฯ จะส่งผลทางลบต่อประสิทธิภาพการสอนของครู สอดคล้องกับงานวิจัยของ สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพชีวิตเยาวชน (สสค., 2557) เรื่องกิจกรรมภายนอกชั้นเรียนที่กระทบต่อการจัดการเรียนการสอนของครู พบว่าใน 1 ปี มีจำนวนวันเปิดเรียนทั้งหมด 200 วัน ครูจะต้องใช้เวลากับกิจกรรมภายนอกชั้นเรียนที่ไม่ใช่การจัดการเรียนการสอน เฉพาะวันธรรมดาถึง 84 วัน หรือคิดเป็นร้อยละ 42 ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะหมดไปกับการประเมินของหน่วยงานภายนอก การอบรม งานอื่น ๆ ซึ่งข้อมูลของผลการวิจัยเกี่ยวกับการะงานของครูมีไว้ว่าเพ่งจะมีการทำวิจัย 10 กว่าปีที่ผ่านมาจากรายงานการประเมินการจัดการศึกษาของสำนักเลขาธิการสภาการศึกษา (สกศ.) ช่วง พ.ศ. 2548-2549 พบปัญหาหลายประการที่เกี่ยวกับครู เช่นการขาดแคลนครูอันเนื่องมาจากการเกษียณก่อนกำหนด ครูสอนไม่ครบชั้น ไม่ตรงวุฒิ ครูไม่มีเวลาในการพัฒนาการเรียนการสอน เนื่องจากต้องแบ่งเวลาให้กับความรับผิดชอบงานเอกสาร ประชุม และงานธุรการ (มหาวิทยาลัยคริสเตียน, 2558) และสำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพชีวิตเยาวชน (2556) ได้สำรวจความเห็นของครูสอนดีเพื่อสอบถามถึงปัจจัยที่เป็นอุปสรรคของการทำหน้าที่ครู พบว่า ปัญหาที่มาเป็นอันดับหนึ่ง คือ ครูมีภาระงานอื่นนอกเหนือจากงานสอนมากเกินไป สอดคล้องกับ ชนิตา รัชพลเมือง และคณะ (2558) ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพและปัญหาการผลิต การใช้ และการพัฒนาครูการศึกษาขั้นพื้นฐานที่สอดคล้องกับความต้องการในอนาคต พบว่า การใช้ครูการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่ตรงวุฒิการศึกษาและมีภาระงานด้านธุรการมากเกินไปและมีข้อเสนอแนะ คือ ควรจัดระบบสนับสนุนการทำงานของครูโดยเฉพาะการจัดสรรบุคลากรสายสนับสนุนเพิ่มเติมในโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลางเพื่อบรรเทาภาระงานธุรการของครู ผลการวิจัยเหล่านี้ไม่เคยถูกนำไปแก้ปัญหาให้ตรงจุด

เมื่อหันกลับมามองระบบการพัฒนาคุณภาพครูเน้นการทุ่มงบประมาณ หลาย ๆ โครงการที่รัฐลงทุนเป็นหลายร้อยล้าน เช่น โครงการโทรทัศน์ครูที่ต้องปิดช่องไปเพราะปัญหามีจำนวนผู้เข้าชมน้อย ใช้งบประมาณจำนวนมาก ไม่คุ้มค่ากับสิ่งที่ลงทุน (ไทยรัฐออนไลน์, 2555) ศิริชัย กาญจนวาสี หัวหน้าประเมินโครงการ พบว่า ยังไม่เห็นผลชัดเจนในทางปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม ทั้งในส่วนพฤติกรรมการสอนของครูและการตระหนักถึงการพัฒนาครูของผู้บริหารโรงเรียน (มหาวิทยาลัยคริสเตียน, 2558) งบประมาณที่ทุ่มลงไปไม่สามารถแก้ปัญหาได้ คุณภาพการศึกษาไม่ดีขึ้นกลับตกต่ำกว่าเดิม พิณสุตา สิริรังษศิริ (2557) ได้นำเสนอยุทธศาสตร์การยกระดับคุณภาพครูไทยในศตวรรษที่ 21 ในการประชุมวิชาการของสำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพชีวิตเยาวชน (6-8 พฤษภาคม 2557) โดยระบุมาตรการปฏิรูปวิธีการพัฒนาครูให้สอดคล้องกับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 แนวทาง คือ

ลด/ยกเลิกวิธีการพัฒนาที่เน้นการอบรม เป็นการพัฒนาครูโดยใช้โรงเรียนเป็นฐานให้เกิด การพัฒนาการเรียนรู้ของครูที่โรงเรียน เช่น การจัดระบบการจัดการความรู้ในสถานศึกษา จัดตั้งชุมชนแห่งการเรียนรู้ จัดตั้งคลินิกครูเพื่อการเรียนรู้ จัดระบบครูพี่เลี้ยง เพื่อนช่วยเพื่อน การนิเทศภายใน เป็นต้น ข้อมูลเหล่านี้ควรนำมาใช้ทบทวนการแก้ปัญหาให้ตรงจุด เกาให้ถูก ที่ค้น อาจจะไม่ต้องใช้งบประมาณมหาศาลแบบตําน้ำพริกละลายแม่น้ำ ในมุมมองของผู้เขียน ขอเปิดประเด็นแนวทางที่น่าจะทำได้แก้ปัญหา ดังนี้

1. คัดครูสู่ห้องเรียน ให้ครูมีหน้าที่สอน ดูแลพัฒนานักเรียนเพียงอย่างเดียว รับผิดชอบ นักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น ช่อมเสริมนักเรียนที่มีปัญหาให้มีพัฒนาการที่เห็น ได้อย่างเป็นรูปธรรม ครูเหล่านี้ควรจบครุศาสตร ศึกษาศาสตรหลักสูตร 5ปี

2. ให้มีฝ่ายบุคลากรสนับสนุนการศึกษาที่ทำหน้าที่ธุรการ การเงิน พัสดุหรืองาน สนับสนุนฝ่ายต่าง ๆ รวมทั้งงานแผนงาน งานประกันคุณภาพภายในโรงเรียน บุคลากรเหล่านี้ อาจจะเรียนหลักสูตรครุศาสตร ศึกษาศาสตร 4 ปี หรือจากสาขาวิชาอื่นๆที่เหมาะสมกับงาน และควรกำหนดมาตรฐานวิชาชีพให้เขาได้มีความก้าวหน้าในสายงานที่ปฏิบัติที่แตกต่างไป จากมาตรฐานวิชาชีพครู เช่นเดียวกับโครงสร้างบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาที่แยกภาระ หน้าที่ชัดเจนระหว่างพนักงานมหาวิทยาลัยที่เป็นอาจารย์ กับเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานฝ่ายต่าง ๆ

3. กำหนดนโยบายให้โรงเรียนจัดการนิเทศภายในอย่างชัดเจนเป็นระบบ มีการกำกับ ติดตามและประเมินจากหน่วยงานภายนอก

4. กำหนดให้ครูต้องสอบวัดประเมินความรู้ทั้งด้านเนื้อหาวิชาที่สอน วิธีการการสอน ทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะด้านการใช้เทคโนโลยี ทุก ๆ 3 ปี

5. จัดตั้งศูนย์การพัฒนาครูในเขตพื้นที่การศึกษา มอบหมายให้หน่วยศึกษานิเทศก์ เป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการ กำกับติดตามโดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

6. กำหนดให้มีการประเมินการจัดการเรียนการสอนของครูทุกสิ้นปีการศึกษา โดย ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการผู้ประเมิน และครูต้องนำผลการประเมินไปใช้ปรับปรุงการ เรียนการสอนให้เห็นผลในเชิงประจักษ์

ประเด็นที่น่าเสนอนี้ใช้งบประมาณน้อยมากเพราะเน้นการปรับเปลี่ยนในโรงเรียน สิ่งสำคัญ คือ นโยบายต้องชัดเจน ไม่เปลี่ยนแปลงไปตามการเมืองในแต่ละยุค จากการสอบถาม ข้อมูลในแต่ละประเทศ นโยบายการพัฒนาครูของเขากำหนดไว้อย่างไรไม่มีการเปลี่ยนแปลง อาจจะมีการปรับเปลี่ยนบ้างให้เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ เช่น ครูในเมืองกับครูในท้องถิ่น ไกล ๆ จะว่าไปแล้วการแก้ปัญหาครูไทยเหมือนขี่ม้าโยก มีการเปลี่ยนแปลงให้ทำโน่น ทำนี้ อยู่ตลอดเวลาแต่ไม่ก้าวหน้า เช่นเดียวกับขี่ม้าโยกมีการขยับแต่ไม่เคลื่อนที่ วิธีการแก้ปัญหา ไม่คุ้มค่ากับงบประมาณ ที่สำคัญกว่านั้นคือวิธีการที่คิดว่าเป็นการพัฒนาครูแต่กลับดึงครูออก นอกห้องเรียนแล้วการศึกษาไทยจะพัฒนาได้อย่างไร

รายการอ้างอิง

- ชนิตา รัชพลเมือง และคณะ. (2558). *การศึกษาสภาพและปัญหาการผลิต การใช้และการพัฒนาครูการศึกษาขั้นพื้นฐานที่สอดคล้องกับความต้องการ ในอนาคต*. (รายงานวิจัย ไม่ได้ตีพิมพ์). กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา.
- พรทิพย์ ทับทิมทอง. (2558). *การวิเคราะห์ผลของการใช้เวลาในการปฏิบัติการงานสอน ที่มีต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐาน*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ไม่ได้ตีพิมพ์). กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิณสุดา สิริธังขันธ์ (2557). *การยกระดับคุณภาพครูไทยในศตวรรษที่ 21 อภิวัตน์การเรียนรู้สู่จุดเปลี่ยนประเทศไทย* (เอกสารประกอบการประชุมวิชาการ 6-8 พฤษภาคม 2557 ไม่ได้ตีพิมพ์). กรุงเทพมหานคร: สำนักงานส่งเสริมสังคม แห่งการเรียนรู้และคุณภาพชีวิตเยาวชน.
- ไทยรัฐออนไลน์. (2555). *ปิดตัวโทรทัศน์ครูเหลือแต่ความทรงจำ*. สืบค้นจาก <https://www.thairath.co.th/>
- มหาวิทยาลัยคริสเตียน. (2558). *วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา*. สืบค้นจาก <https://www.unigang.com>
- สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2560). *สรุปข้อมูลเบื้องต้น PISA 2015*. สืบค้นจาก <https://www.pisathailand.ipst.ac.th>
- สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพชีวิตเยาวชน (สสค) (2557). *กิจกรรมภายนอกชั้นเรียนที่กระทบต่อการจัดการเรียนการสอนของครู*. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพชีวิตเยาวชน.

.....

ผู้เขียน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุไรรัตน์ สุตรุ่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชานิเทศการศึกษา

ภาควิชานโยบาย การจัดการ และความเป็นผู้นำทางการศึกษา คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 10300 อีเมล: jurairat.su@chula.ac.th

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ผัสสพรรณ ถนอมพงษ์ชาติ อาจารย์โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 10300

อีเมล: phasphan@gmail.com